

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **Y. M.**, zastoupené JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem se sídlem nám. Míru 143, Domažlice, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2009, č.j. 16950-4/2009, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 10. 2010, č. j. 7 Ca 275/2009 – 27,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 10. 2010, č. j. 7 Ca 275/2009 – 27 (dále jen „napadený rozsudek“), kterým Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl její žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2009, č.j. 16950-4/2009 (dále jen „odvolací rozhodnutí“), jímž bylo k jejímu odvolání změněno rozhodnutí ředitele odboru 40 Personálního, vzdělávání a zdravotní péče Generálního ředitelství cel ze dne 12. 5. 2009, č.j. 15742/2009-900000-401 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), tak, že namísto náhrady nákladů řízení ve výši 4760 Kč byla přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 3094 Kč.

Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že rozhodnutím ředitele odboru 40 Personálního, vzdělávání a zdravotní péče Generálního ředitelství cel ze dne 19. 1. 2009, č.j. 15742/2009-900000-401 byl stěžovatelce přiznán výsluhový příspěvek ve smyslu zákona

č. 361/2003 Sb. o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“) ve výši 14 641 Kč. Toto rozhodnutí však bylo následně autoremedurním rozhodnutím ze dne 17. 3. 2009, č.j. 9226/2009-900000 změněno tak, že stěžovatelce byl přiznán výsluhový příspěvek ve vyšší částce 14 885 Kč.

Prvostupňovým rozhodnutím pak ředitel odboru 40 Personálního, vzdělávání a zdravotní péče Generálního ředitelství cel podle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru přiznal stěžovatelce, která byla v řízení o výsluhovém příspěvku zastoupena advokátem (advokátkou), z důvodu plného úspěchu v řízení o odvolání proti citovanému rozhodnutí právo na náhradu nákladů řízení s odkazem na to, že se jednalo o opětující se peněžité plnění, a proto je tarifní hodnotou pětinásobek plnění roční hodnoty, kterou vymezil jako rozdíl mezi původní měsíční výší výsluhového příspěvku (14 641 Kč) a novou měsíční výší výsluhového příspěvku určenou autoremedurním rozhodnutím (14 885 Kč), tj. 244 Kč. Tarifní hodnota tak činila podle § 8 odst. 2 ve spojení s § 7 bod 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), částku 14 640 Kč. Sazba za jeden úkon tedy byla 1700 Kč. Protože advokát stěžovatelky učinil ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) a k) advokátního tarifu dva úkony právní služby a protože do nároku na náhradu nákladů řízení byly započteny i dva „režijní paušály“ podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a výše daně z přidané hodnoty, na niž měl advokát nárok, byl stěžovatelce přiznán nárok na náhradu nákladů řízení ve výši 4760 Kč.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podala stěžovatelka odvolání, v němž namítla, že její vynaložené náklady na zastoupení advokátem činily 29 036 Kč a s ohledem na znění § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru má nárok na jejich náhradu v plné výši. Ohradila se proti tomu, že jí byla náhrada nákladů řízení přiznána v nižší částce. Dále prvostupňovému rozhodnutí vytkla, že za tarifní hodnotu byl považován pouze šedesátinásobek rozdílu mezi původní a nově přiznanou výši výsluhového příspěvku, tj. 244 Kč a nikoli šedesátinásobek plné výše měsíčního výsluhového příspěvku, který byl skutečným předmětem odvolacího řízení, tj. 14 885 Kč. Podle jejího názoru tak měla mít nárok na náhradu nákladů řízení ve výši 29 036 Kč.

Žalovaný odvolacím rozhodnutím změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že namísto náhrady nákladů řízení ve výši 4760 Kč stanovil náhradu nákladů řízení ve výši 3094 Kč. V odůvodnění odmítl stěžovatelčin výklad § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru, podle něhož má úspěšný účastník řízení nárok na náhradu nákladů v plné výši, kterou vynaložil na odměnu advokátovi. Takový výklad by totiž vedl k závěru, že bezpečnostní sbor by nemohl posoudit, zda požadavek na náhradu nákladů řízení je oprávněný co do jeho výše a byl by povinen uhradit i jakkoli vysoké náklady řízení stanovené například smlouvou s klientem nebo případně i nesprávně vypočtené náklady řízení. Žalovaný zdůraznil, že způsob stanovení výše odměny advokátovi v předmětné věci je upraven v § 1 odst. 2 advokátního tarifu, podle kterého se postupuje při stanovení nákladů řízení, jejichž náhrada se klientovi přiznává rozhodnutím soudu nebo jiného orgánu. Výše odměny se v takovém případě určí podle ustanovení advokátního tarifu o mimosmluvní odměně upravené § 6 až 12 advokátního tarifu. Tato ustanovení přitom stanoví, že výše odměny závisí na výši sazby za jeden úkon právní služby a na počtu úkonů. Sazba mimosmluvní odměny se stanoví z tarifní hodnoty, za kterou je podle § 8 odst. 1, 2 advokátního tarifu považována pětinásobná roční hodnota opětujícího se peněžitého plnění, pokud není

stanoveno jinak. Ustanovení § 10 odst. 1 advokátního tarifu však stanoví zvláštní pravidlo k § 8 advokátního tarifu, které je třeba aplikovat přednostně, podle něhož se při zastupování ve správním řízení považuje za tarifní hodnotu částka 5000 Kč. Z tohoto důvodu činí ve smyslu § 7 bod 3 advokátního tarifu sazba za jeden úkon 1000 Kč. Jelikož zástupce stěžovatelky učinil dva úkony § 11 odst. 1 písm. a) a k) advokátního tarifu a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu mu náležela i náhrada za dva tzv. „režijní paušály“ a dále výše daně z přidané hodnoty, na něž měl advokát nárok, činila podle žalovaného výše mimosmluvní odměny stěžovatelčina advokáta 3094 Kč. Z tohoto důvodu žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí a stanovil stěžovatelce náhradu nákladů řízení v uvedené výši.

Proti tomuto odvolacímu rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka žalobu, v níž namítla, že podle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru má právo na plnou náhradu veškerých nákladů, které v řízení vynaložila, neboť bezpečnostní sbor není nijak oprávněn moderovat (snižovat) výši, kterou vynaložil v řízení úspěšný účastník. Dále se ohradila proti tomu, aby tarifní hodnota byla určována podle § 10 odst. 1 advokátního tarifu, protože řízení o přiznání výsluhového příspěvku podle zákona o služebním poměru není správním řízením ve smyslu § 10 odst. 1 advokátního tarifu. Podle stěžovatelky totiž citované ustanovení má na mysli pouze správní řízení „v užším smyslu“, tj. pouze řízení vedená podle správního řádu. Tarifní hodnotu je proto třeba stanovit podle § 8 odst. 1, 2 advokátního tarifu, přičemž výše peněžitého plnění je pětinásobek hodnoty ročního přiznaného výsluhového příspěvku, nikoli pouze rozdílu mezi původní a na základě odvolání přiznané výše výsluhového příspěvku. Podle názoru stěžovatelky tak měla mít nárok na náhradu nákladů řízení ve výši 29 036 Kč. Z tohoto důvodu navrhla, aby městský soud zrušil odvolací rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že nesouhlasí s žalobními námitkami a zdůraznil, že advokátní tarif je obecně závazným právním předpisem, podle kterého se určuje výše advokátovi odměny. Z tohoto důvodu je žalovaný (bezpečnostní sbor) oprávněn a zároveň povinen vyčíslit výši náhrady nákladů řízení stěžovatelky podle advokátního tarifu. Odmítl také námitku, že řízení ve věci služebního poměru není správním řízením, neboť služební poměr je vztahem veřejnoprávním a služební funkcionář je správním orgánem, který vůči příslušníkům vystupuje vrchnostensky a jednostranně rozhoduje o jejich právech a povinnostech. Ustanovení § 10 odst. 1 advokátního tarifu také výslovně hovoří o správním řízení jako takovém, nikoli o řízení podle správního řádu. Dodal, že řízení ve věcech služebního poměru je v souladu se setrvalou judikaturou považováno za správní řízení, v opačném případě by věc nebyla projednatelná ve správním soudnictví. Dále z procesní opatrnosti uvedl i další argumenty a navrhl, aby městský soud žalobu zamítl.

Městský soud napadeným rozsudkem stěžovatelčinu žalobu zamítl, neboť žalovaný stanovil správně výši náhrady nákladů řízení, na kterou má stěžovatelka podle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru nárok. Předně zdůraznil, že náhrada nákladů řízení vzniklých účastníkovi v řízení vedeném podle zákona o služebním poměru se ve smyslu § 1 odst. 2 advokátního tarifu stanoví podle ustanovení o mimosmluvní odměně. Dále odmítl výtku stěžovatelky, že tarifní hodnotu podmiňující výši mimosmluvní odměny měl žalovaný určit podle § 8 odst. 2 advokátního tarifu a nikoliv podle § 10 odst. 1 advokátního tarifu, neboť řízení o přiznání výsluhového příspěvku podle § 157 zákona o služebním poměru bylo správním řízením, byť správním řízením zvláštním, v němž se

správní řád užije jen subsidiárně. Z § 10 odst. 1 advokátního tarifu přitom nelze podle městského soudu dovodit, že by se vztahoval jen na řízení vedená pouze podle správního řádu stricto sensu a nikoli na zvláštní druhy správního řízení, v nichž rozhoduje o právu účastníka příslušný správní orgán a která se ve vztahu ke správnímu řádu použijí subsidiárně. Ustanovení § 10 odst. 1 advokátního tarifu je speciálním ustanovením ve vztahu k § 8 odst. 2 advokátního tarifu, a proto má aplikační přednost. Městský soud dodal, že žalovaný provedl změnu prvostupňového rozhodnutí postupem podle § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru, nikoliv moderací nákladů řízení přiznaných žalobkyni rozhodnutím správního orgánu I. stupně.

Kasační stížnost stěžovatelka podala z důvodů § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), v níž setrvala na svých žalobních tvrzeních. Dále namítla, že podle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru má právo na plnou náhradu veškerých nákladů, které v řízení vynaložila, neboť bezpečnostní sbor není nijak oprávněn moderovat (snižovat) výši, kterou vynaložil v řízení úspěšný účastník. Odmítla argumentaci městského soudu, že náklady řízení se stanovují podle § 1 odst. 2 advokátního tarifu, neboť advokátní tarif je pouze podzákonným předpisem, který nebyl vydán na základě zmocnění podle zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů a zákon o služebním poměru na advokátní tarif ani neodkazuje. Podle stěžovatelky přitom znění § 1 odst. 2 advokátního tarifu je v části popisující způsob stanovení nákladů řízení, jejichž náhrada se klientovi přiznává rozhodnutím soudu nebo jiného orgánu pouze informativní, neboť nezakládá žádná oprávnění soudů nebo jiných orgánů ohledně stanovování náhrad nákladů či jejich úprav. Oprávnění a postupy soudů a jiných orgánů při určování náhrad nákladů řízení jsou stanovený příslušnými procesními řády. Jelikož zákon o služebním poměru při určování náhrady nákladů účastníka nijak neodkazuje na advokátní tarif, není podle názoru stěžovatelky možné, aby podle něj stanovil bezpečnostní sbor výši náhrad nákladů řízení plně úspěšnému účastníkovi řízení. Podotkla také, že advokátní tarif upravuje jen vztah mezi advokátem a jeho klientem, nikoli vztah mezi bezpečnostním sborem a účastníkem řízení.

Stěžovatelka se dále ohradila také proti tomu, že tarifní hodnota byla určována podle § 10 odst. 1 advokátního tarifu, neboť podle jejího názoru řízení o přiznání výsluhového příspěvku podle zákona o služebním poměru není správním řízením ve smyslu § 10 odst. 1 advokátního tarifu. Ustanovení § 10 odst. 1 advokátního tarifu má na mysli údajně pouze správní řízení vedená zcela podle správního řádu, pro která neexistuje speciální procesní právní úprava založená jiným právním předpisem. Tento závěr je podle stěžovatelky podpořen také tím, že v citovaném ustanovení je výslovně uvedeno, že se podle tohoto ustanovení postupuje také v případech řízení o přestupcích nebo o jiných správních deliktech. V této souvislosti poukázala na přiznávání náhrady nákladů v daňovém řízení a v řízení o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Dále namítla, že tarifní hodnota pro určení sazby mimosmluvní odměny měla být určena podle § 8 odst. 1, 2 advokátního tarifu, přičemž za výši peněžitého plnění měl být považován šedesátinásobek přiznaného výsluhového příspěvku, nikoli pouze rozdíl mezi původní a na základě odvolání přiznané výše výsluhového příspěvku. Opačný závěr žalovaného a městského soudu je podle názoru stěžovatelky nejen nezákonný, ale také v rozporu s jejími ústavně garantovanými právy.

Z tohoto důvodu navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ke kasační stížnosti zcela odkázal na své vyjádření k žalobě a dodal, že i daňové řízení je správním řízením, a proto se i v daňovém řízení při určení mimosmluvní odměny advokáta vychází z tarifní hodnoty v částce 5000 Kč ve smyslu § 10 odst. 1 advokátního tarifu, ve znění vyhlášky č. 276/2006 Sb. Vyhláška č. 276/2006 Sb. totiž s účinností od 1. 9. 2006 rozšířila okruh řízení, v nichž je za tarifní hodnotu považována jednotně stanovená částka 5000 Kč, z řízení přestupkových na všechna řízení správní. Stěžovatelka tak podle žalovaného vychází z právních názorů vycházejících z jiného právního stavu. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná.**

Nejvyšší správní soud nejprve připomíná, že správní řízení je postup správního orgánu, jehož cílem je vydat správní akt schopný založit, změnit nebo zrušit práva a povinnosti osob, nebo je autoritativně stvrdit. Správní řízení je upraveno jednak obecným právním předpisem, kterým je zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a jednak zvláštními, složkovými právními předpisy, které obsahují zvláštní pravidla správního řízení a modifikují tak obecnou úpravu správního řízení. Za správní řízení je tedy třeba považovat jak řízení podle správního řádu, tak i řízení podle zvláštních zákonů. V tomto směru je totiž zcela nerozhodné, zda příslušný postup správního orgánu je upraven obecným předpisem (správním řádem) nebo zvláštním (speciálním) předpisem. Nelze tedy ztotožňovat pojem správní řízení s pojmem řízení podle správního řádu, jak nesprávně činí stěžovatelka. I daňové řízení je tak ze systémového hlediska správním řízením, přestože se v něm nepoužije správní řád. Výhrada stěžovatelky, že řízení o přiznání výsluhového příspěvku podle zákona o služebním poměru není správním řízením a při stanovení výše odměny advokáta pro určení náhrady nákladů řízení nemůže být aplikován § 10 odst. 1 advokátního tarifu, je proto zjevně nedůvodná.

V této souvislosti je zároveň nezbytné připomenout, že mezi obecnou úpravou správního řízení (správním řádem) a mezi zvláštními, speciálními právními předpisy je vztah subsidiarity, v jehož důsledku se obecný předpis (správní řád) použije jen tehdy, pokud není ve zvláštním předpise stanoveno jinak (§ 1 odst. 2 správního řádu). Správní řád se tak podpůrně (subsidiárně) použije mimo jiné také v případě, že zvláštní právní předpis na správní řád výslovně neodkazuje. Je-li přitom ve zvláštním předpise obsažena příslušná právní úprava, avšak některý procesní institut v něm není náležitě upraven, použije se

správní řád podpůrně (subsidiárně) v rozsahu neupraveného institutu. Zákon o služebním poměru neobsahuje ustanovení, které by odkazovalo na podpůrné použití správního řádu či obecných předpisů o správním řízení, avšak na druhé straně neobsahuje ani ustanovení vylučující použití správního řádu. Podle § 170 tohoto zákona v řízení ve věcech služebního poměru „rozhoduje o právech nebo povinnostech účastníků“, přičemž služební funkcionář v něm vystupuje v pozici správního orgánu ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Ačkoliv zákon o služebním poměru obsahuje v části XII. poměrně autonomní úpravu řízení ve věcech služebního poměru, není tato úprava ani zdaleka komplexní. Nelze zde proto vyloučit podpůrné použití správního řádu na základě ustanovení § 1 odst. 2, které zakládá subsidiaritu správního řádu v těch správních procesech, kde zvláštní zákon nestanoví jiný postup.

V meritu věci se jednalo o přiznání výsluhového příspěvku ve smyslu zákona o služebním poměru, který byl stěžovatelce v důsledku jejího odvolání, kterému bylo plně vyhověno, přiznán v požadované vyšší částce. Podle § 177 odst. 2 věta první zákona o služebním poměru platí, že úspěšný účastník v řízení o odvolání, rozkladu, v obnoveném nebo přezkumném řízení, má nárok na náhradu nákladů od bezpečnostního sboru. Protože zákon o služebním poměru nijak blíže nevymezuje, co se rozumí „náklady řízení, které vznikly účastníkovi“, je třeba tento termín vyložit za podpůrné aplikace správního řádu, neboť zákon o služebním poměru nevylučuje jeho použití. Správní řád ve svém ustanovení § 79 odst. 1 stanoví, že náklady řízení jsou zejména hotové výdaje účastníků a jejich zástupců, včetně správního poplatku, ušlý výdělek účastníků a jejich zákonných zástupců, náklady důkazů, tlumočné a odměna za zastupování.

Vynaložil-li tedy úspěšný účastník v řízení o přiznání výsluhového příspěvku prokazatelně a doloženě hotové výdaje, ať již vznikly přímo jemu či jeho advokátovi, a výdaje na odměnu advokátovi za zastupování, jak tomu bylo v tomto posuzovaném případě, má nárok na jejich náhradu. Právní předpis, kterým je založeno právo advokáta na odměnu, je zákon č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“). Ustanovení § 22 odst. 3 tohoto zákona stanoví, že způsob určení odměny a náhrad advokáta, který vykonává advokacii samostatně nebo společně s jinými advokáty, případně i jejich výši, stanoví Ministerstvo spravedlnosti po předchozím vyjádření Komory vyhláškou. Touto vyhláškou je zmiňovaný advokátní tarif. Podle § 1 odst. 2 advokátního tarifu přitom platí, že při stanovení nákladů řízení, jejichž náhrada se klientovi přiznává rozhodnutím soudu nebo jiného orgánu, se výše odměny advokáta určí podle ustanovení o mimosmluvní odměně, nestanoví-li zvláštní právní předpis jinak (kterým je v tomto případě vyhláška č. 484/2000 Sb.-pozn. NSS); ust. § 12 odst. 2 advokátního tarifu umožňující snížení mimosluvní odměny se přitom neužije. Na to je advokát povinen upozornit klienta, jedná-li s ním o smluvní odměně. Podle ustanovení advokátního tarifu (§ 2 ve spojení s § 13 a 14) se rovněž postupuje při určení výše náhrady hotových výdajů advokáta. Pro úplnost je třeba dodat, že částka odpovídající dani z přidané hodnoty z odměny a z náhrad hotových výdajů náleží podle § 23a zákona o advokacii tomu advokátovi, který je plátcem této daně.

Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že se stěžovatelka mýlí, pokud se domnívá, že advokátní tarif nelze aplikovat při určení výše náhrady nákladů účastníka řízení ve věcech služebního poměru. Advokátní tarif konkretizuje jednak způsob stanovení odměny

advokáta a náhrady hotových výdajů s tím spojených, na které má advokát za poskytnutí právních služeb svému klientovi nárok (tzn. vztah mezi advokátem a klientem), v němž skutečně vystupuje pouze klient a advokát) a jednak stanovuje i výši náhrady nákladů řízení, která se klientovi přiznává rozhodnutím soudu nebo jiného orgánu (§ 1 odst. 2 advokátního tarifu). Skutečnost, že je advokátní tarif vydán na základě zmocňovacího ustanovení obsaženého v zákoně o advokacii, a nikoli v zákoně o služebním poměru, nemá přitom na věc žádný vliv. Je totiž zapotřebí odlišit zmocnění pro vydání příslušného podzákonného právního předpisu (vyhlášky), které je obsaženo v tomto případě v zákoně o advokacii, a působnost norem v něm obsažených. Zmocnění založené zákonem o advokacii (§ 22 odst. 3) totiž nijak neomezuje působnost pravidel pro výpočet odměny advokáta při stanovení nákladů řízení, jejichž náhrada se přiznává klientovi rozhodnutím soudu nebo jiného orgánu. Jakkoli je advokátní tarif vydán na základě § 22 zákona o advokacii, tedy ke konkretizaci určení výše odměny a náhrad advokáta, tak pravidla obsažená v advokátním tarifu je třeba aplikovat i při aplikaci jiných zákonných předpisů, např. občanského soudního řádu či trestního řádu.

Při stanovení nákladů řízení, jejichž náhrada se klientovi přiznává rozhodnutím soudu nebo jiného orgánu, se proto postupuje podle advokátního tarifu. Podle jeho § 1 odst. 2 se náklady řízení v takovém případě určí podle ustanovení o mimosmluvní odměně upravené § 6 až 12 advokátního tarifu. Tato ustanovení přitom stanoví, že výsledná částka závisí na výši sazby za jeden úkon právní služby a na počtu úkonů. Sazba se stanoví z tarifní hodnoty, za kterou je v případě opětujícího se peněžitého plnění podle § 8 odst. 1, 2 advokátního tarifu považována pětinásobná roční hodnota takového plnění, pokud není stanoveno jinak. Ustanovení § 10 odst. 1 advokátního tarifu však obsahuje další pravidlo, podle nějž se za tarifní hodnotu při zastupování ve správním řízení, včetně řízení o přestupcích nebo jiných správních deliktech považuje částka 5000 Kč.

V této věci je pak podstatná povaha vztahu norem upravených v § 8 advokátního tarifu a § 10 odst. 1 advokátního tarifu. Ustanovení § 8 odst. 1 advokátního tarifu obsahuje obecné pravidlo pro stanovení tarifní hodnoty. Z jeho znění přitom vyplývá, že se nepoužije za všech okolností, ale že za určitých podmínek se tarifní hodnota stanovuje za použití jiných ustanovení. V hypotéze tohoto pravidla je totiž uvedeno, že se použije pouze za předpokladu, *není-li stanoveno jinak*... . Ze struktury citované normy plyne, že je-li stanoveno jinak, není možné aplikovat pravidlo chování obsažené v § 8 advokátního tarifu. Ustanovení § 10 odst. 1 advokátního tarifu poté uvádí, že při zastupování ve správním řízení, včetně řízení o přestupcích nebo jiných správních deliktech, se považuje za tarifní hodnotu částka 5000 Kč. Ze systematiky takto řazených ustanovení jednoznačně vyplývá, že § 8 je k § 10 odst. 1 advokátního tarifu v poměru obecného ke zvláštnímu (lex specialis derogat legi generali), a proto je třeba přednostně aplikovat § 10 odst. 1 advokátního tarifu, jsou-li naplněny jeho podmínky. Protože § 10 odst. 1 advokátního tarifu výslovně hovoří o správním řízení jako takovém, nikoliv o řízení podle správního řádu, a řízení o výsluhovém příspěvku podle zákona o služebním poměru je správním řízením, je třeba při stanovení výše sazby za jeden úkon právní služby podle § 7 advokátního tarifu přednostně postupovat podle § 10 odst. 1 advokátního tarifu. V této souvislosti je vhodné připomenout, že právě znění § 10 odst. 1 advokátního tarifu bylo změněno vyhláškou č. 276/2006 Sb. s účinností od 1. 9. 2006, která rozšířila okruh řízení, v nichž je za tarifní hodnotu považována jednotně (paušálně) stanovená částka (tehdy

1000 Kč), z řízení přestupkových a o jiných správních deliktech na všechna správní řízení. Ustanovení § 10 odst. 1 advokátního tarifu se tedy uplatní na všechna správní řízení včetně těch, u nichž je předmětem správního rozhodování peněžité plnění, příp. opětující se plnění jako v tomto případě. Z tohoto důvodu jsou stěžovatelčiny odkazy na judikaturu nepřípadné, protože pojednávají o již neplatné právní úpravě, která obsahovala odlišné pravidlo, a proto byla překonána.

Podle § 10 odst. 1 advokátního tarifu se za tarifní hodnotu považuje částka 5000 Kč a z tohoto důvodu činila ve smyslu § 7 bod 3 advokátního tarifu sazba za jeden úkon 1000 Kč. Zástupkyně stěžovatelky učinila dva úkony podle § 11 odst. 1 písm. a) a k) advokátního tarifu a dále měl podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu nárok na náhradu hotových výdajů (tzv. režijní paušál) za dva úkony právní služby a podle § 23a zákona o advokacii mu náležela částka odpovídající výše daně z přidané hodnoty z částek, na něž měl advokát nárok. Nejvyšší správní soud proto shledal, že žalovaný přiznal náhradu nákladů řízení ve správné výši 3094 Kč. Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které ji vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nelze podle § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. září 2011

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu